

ved Bestemmelsen om to halvaarlige Terminer har vist al mulig Bølgelighed mod Foreningens Medlemmer, saa der heller ikke fra den Side kan klages; men det er sikkert, at man bør træffe en Bestemmelse om et saa overordentlig vigtigt Punkt som det solidariske Ansvar og dets Gennemførelse. Det tror jeg næppe, at nogen vil nægte. — Jeg kommer derefter til et af mig stillet Vædringsforslag til selve Lovforslaget, hvorefter dettes Vitra g, der omhandler, at der maa udstedes Obligationer af Foreningen til et mindste Beløb af 100 Kr., forandres til, at der ikke maa udstedes Obligationer til et mindre Beløb end 500 Kr. Foranledningen til dette Vædringsforslag vil man allerede kunne finde i den Frøgt, jeg ved 1ste Behandling udtalte for, at Smaafolk let gennem denne Forenings Obligationers formentlig lave Kurs kunde løkkes til at sætte deres surt sammenparede Stillingen ind i disse Papirer, som jeg paa ingen Maade tror, ville blive sikre. For at afholde dem saa vidt muligt fra en saadan Fristelse har jeg troet, at man ikke burde udstykke Obligationerne i meget smaa Partier indtil 100 Kr., men at man derimod maa fastholde som Minimum, at Obligationerne skulle byde paa et Beløb af mindst 500 Kr. Der blev derimod gjort den vistnok berettigede Indvending, at man derigennem vilde paadrage de Medlemmer, der eventuelt vilde indfri deres Aaan, et uundværdigt Tab, idet de saa for alle de Beløb, der saa under 500 Kr., maatte indbetale dem med kontante Penge i Stedet for, at de ellers vilde kunne betale dem med Obligationer, der kunde indløbes til en lavere Kurs. Denne Indvending, hvis Berettigelse, jeg ikke nægter, naaget jeg ikke tror, at den har stor Betydning, har jeg søgt at imødekomme ved en Tilføjeelse, hvorefter de kontante Penge, der ved en saadan Indfrielse betales for Beløb under 500 Kr., kunne beregnes, som om det var Obligationer, der vare indløste til Dagens Kurs. Med denne Tilføjeelse tror jeg, at dette lille ustyldige Forslag ikke kan møde nogen synderlig anden Indvending. Jeg vil indrømme, at det ikke er meget indgribende, men jeg tror dog alligevel, at det vil kunne gøre sin Nytte.

Flertalsændringsforslaget under Nr. 21 indeholder en Bestemmelse, som, hvis Opmærksomheden ikke var henledet paa den baade i Betænkningen og af den ærede Ordfører, vilde, tror jeg, blive overset af mange. Det er imidlertid en Bestemmelse, der er saa sælsom, saa ejendommelig, at jeg tror, at man forgæves skal søge om Magen til

den i nogen anden Kreditforening. Det er nemlig en Bestemmelse, der gaar ud paa, at der i en uberegnelig Tid ikke skal finde nogen Udtrækning eller nogen Indfrielse af Foreningens Obligationer Sted eller med andre Ord, at der i en uberegnelig Tid ikke skal ske nogen Amortifikation af Medlemmernes Gæld. Det er vist, som jeg tillod mig at sige, en ganske ejendommelig Bestemmelse; jeg tror, at den indeholder store Farer, og det er sikkert ogsaa en ejendommelig Maade at skabe et Reservecfond paa, at man netop gennem Standsning af al Amortifikation af Gælden opsamler et saadant Reservecfond. Jeg skønner i Grunden ikke, at det har nogen særlig Betydning, at man opsamler et Reservecfond, naar det sker paa Bekostning af Amortifikationen. Der kunde siges meget om det, men jeg tror, at naar blot Opmærksomheden ret bliver henledt paa denne Sag, saa at man ser, hvor ejendommelig og hvor farlig denne Bestemmelse er, vil det være tilstrækkeligt. Jeg skal blot sige, at jeg har hertil stillet et Underændringsforslag, der gaar ud paa at bøde noget, ikke ganske, men dog betydelig paa den Fare, som Opfattelsen af Amortifikationen medfører. Dette Underændringsforslag vil nemlig fremsthynde Amortifikationen i en meget betydelig Grad, idet jeg har foreslaaet, at det Indstød, der finder Sted ved Aaanets Modtagelse, der her foreslaas sat til 2 pCt., sættes til 5 pCt. Det vil ses, at Foreningen paa denne Maade meget hurtigere vil kunne komme til at lade udtrække og indfri Obligationerne end ellers. Men, vil man maatte sige — jeg kan tænke mig en saadan Indvending — det vil let blive for byrdefuldt for Aaan-tageren, det gaar slet ikke an; saa vil man ingen Aaanføgere saa. Jeg skal ikke søge at besvare dette Spørgsmaal efter min egen subjektive Opfattelse, thi den vil man meget let tro var forud indtaget, men jeg vil besvare det efter foreliggende Kendsgerninger. Der blev nemlig i Begyndelsen af de allerførste Aar af Tredeerne oprettet en best- og særdeleshed Kreditforening. I en meget lang Aarrække, i nogle og thye Aar havde den den Bestemmelse, og den fulgtes, at der ved Aaanets Modtagelse indbetaltes netop 5 pCt. til Reservecfondet. Der var samtidig mange andre Betingelser, der gjorde Aaanet byrdefuldt for Aaan-tageren, idet der skulde svares 5 pCt. i Rente, og Rente skulde erlægges forud, medens den her skal erlægges bagefter. Obligationerne stode i en meget lav Kurs — jeg vil haabe, at denne Forenings Obligationer aldrig skulle naa ned til en saa lav Kurs — de stod i meget lang Tid i Firserne, jeg tror endog saa, at